

ارمیا باب 23

امید به آینده

1 چه وحشتناک است داوری خداوند نسبت به حکمرانانی که قوم مرا پراکنده و از بین می‌برند! 2 خداوند، خدای اسرائیل، درباره حکمرانانی که موظف به مراقبت از مردم بودند، چنین می‌گوید: «شما از قوم من مراقبت نکرده‌اید، شما آنها را پراکنده و از خود رانده‌اید. اکنون من شما را به‌خاطر شرارت‌هایی که مرتکب شده‌اید، مجازات می‌کنم. 3 بقیه قوم خود را از سرزمین‌هایی که آنها را پراکنده کرده بودم، به وطن خودشان برمی‌گردانم. آنها فرزندان زیادی خواهند داشت و به تعدادشان هر روز افزوده خواهد شد. 4 من حکمرانانی برای مراقبت از آنها برخواهم گزید. قوم من دیگر در ترس و وحشت نخواهد بود، و من دیگر آنها را مجازات نخواهم کرد. من، خداوند چنین گفته‌ام.

5 خداوند می‌گوید: «زمانی می‌آید که من از نسل داوود پادشاهی عادل برمی‌گزینم. آن پادشاه با حکمت حکومت می‌کند و آنچه را که راست و درست است، در تمام این سرزمین انجام خواهد داد. 6 وقتی او پادشاهی کند، مردم یهودا در امنیت و قوم اسرائیل در صلح خواهد زیست. نام او 'خداوند نجات ما' خواهد بود.

7 خداوند می‌گوید: «زمانی می‌آید که مردم دیگر به نام من، به عنوان خدای زنده‌ای که آنها را از مصر بیرون آورده، سوگند یاد نمی‌کنند. 8 آنها در عوض به نام خدای زنده‌ای سوگند می‌خورند که قوم اسرائیل را از سرزمین شمالی و سایر کشورهای که من آنها را پراکنده کرده بودم، بازگردانده است. آنگاه آنها در وطن خودشان زندگی خواهند کرد.

پیام ارمیا درباره انبیا

9 به‌خاطر خداوند و به‌خاطر کلام قدّوس او،

دلم شکسته و تمام وجودم می‌لرزد.

مثل آدم مست و مثل کسی که شراب زیاد نوشیده است.

10 این سرزمین از کسانی که به خداوند امین نیستند، پر شده است،

آنها به زندگی شرارت بار خود ادامه می‌دهند و از قدرت خود سوء استفاده می‌کنند.

به‌خاطر لعنت خداوند تمام این سرزمین در ماتم است

و تمام چراگاهها خشک شده‌اند.

11 خداوند می‌گوید:

«انبیا هم مانند کاهنان بدکاره‌اند،

من آنها را حتی در معبد بزرگ در حال ارتکاب شرارت دیده‌ام.

12 راههای آنها لغزنده و تاریک است.

آنها خواهند لغزید و خواهند افتاد.

من آنها را دچار مصیبت خواهم کرد.
زمان مجازات نزدیک است.

من خداوند چنین گفته‌ام.

13 من شاهد گناه انبیای سامره بوده‌ام.

آنها در نام بعل نبوت می‌کردند

و قوم مرا گمراه کرده‌اند.

14 انبیای اورشلیم از آنها هم بدترند.

آنها زانی و دروغگو هستند

و بدکاران را در انجام شرارت تشویق می‌کنند

به طوری که هیچ‌کس دست از شرارت برنمی‌دارد.

به نظر من،

اینها از مردم سدوم و غموره بهتر نیستند.

15 «این است آنچه من، خداوند متعال درباره انبیای اورشلیم می‌گویم:

من به آنها گیاه تلخ برای خوردن

و زهر برای نوشیدن خواهم داد.

چون کفر و بی‌ایمانی را در تمام این سرزمین رواج داده‌اند.»

16 خداوند متعال به مردم اورشلیم چنین گفت: «به آنچه انبیا می‌گویند گوش ندهید، چون آنها به شما

امید واهی می‌دهند. آنها تصوّرات خودشان را به شما می‌گویند، نه آنچه من به آنها گفته‌ام. 17 آنها به

مردمی که به پیام من گوش نداده‌اند، پیوسته می‌گویند که همه‌چیز به خوبی پیش می‌رود. آنها به آدمهای

سرسخت که سخنان مرا باور نکرده‌اند می‌گویند که هیچ بلایی بر آنها نازل نخواهد شد.»

18 من گفتم: «هیچ‌یک از این انبیا آن‌قدر به خداوند نزدیک نبود که بتواند افکار او را درک کند. هیچ‌یک

از آنها پیام او را نشنیده و نفهمیده و توجهی به سخنان او نکرده است. 19 خشم او مثل توفان و تندبادی

است که برفراز سر شریران می‌خروشد. 20 این توفان تا وقتی آنچه منظور نظر خداوند است صورت

نگیرد، فروکش نخواهد کرد. در آینده‌ای نزدیک، مردم این را به طور واضح خواهند فهمید.»

21 خداوند گفت: «من این انبیا را نفرستادم، ولی آنها خودسرانه رفتند، من به آنها پیامی ندادم، ولی بدون

موافقت من به اسم من سخن گفتند. 22 اگر آنها از نیّات من آگاه بودند، در آن صورت می‌توانستند پیام

مرا به قوم من اعلام کنند و آنها را از راههای ناراست و زندگی پر گناهشان بازگردانند.

23 «من خدایی هستم که در همه‌جا حاضرم و محدود به محل خاصی نیستم. 24 هیچ‌کس نمی‌تواند خود را

از من پنهان کند تا من او را نبینم. آیا نمی‌دانید که من در همه‌جا در آسمان و زمین حضور دارم؟ 25 من

می‌دانم آن انبیا به دروغ چه چیزهایی در نام من گفته‌اند و ادّعا می‌کنند که در خواب آن پیامها را از من

دریافت کرده‌اند. 26 تا کی این انبیا با دروغ‌هایشان به گمراه کردن قوم من ادامه خواهند داد؟ 27 آنها فکر

می‌کنند با خوابهایی که بیان می‌کنند خواهند توانست قوم مرا وادار کنند تا نام مرا فراموش کنند،

همان‌طور که پدران‌شان مرا فراموش کردند و به بعل روی آوردند. 28 نبی‌ای که خوابی می‌بیند باید بگوید که پیام او فقط یک خواب بوده، ولی نبی‌ای که از من پیامی گرفته، باید با امانت آن پیام را بازگو کند. در برابر گندم، گاه چه ارزشی دارد؟ 29 پیام من آتش است و مثل پتکی که سنگ‌ها را خرد می‌کند. 30 من برضد انبیایی هستم که گفته‌های یکدیگر را می‌زدند و آنها را به جای پیام من اعلام می‌کنند. 31 من همچنین برضد انبیایی هستم که حرفهای خود را از قول من بیان می‌کنند. 32 به آنچه من، خداوند می‌گویم گوش دهید! من مخالف انبیایی هستم که خوابهای پر از دروغ خود را به جای پیامی از جانب من بیان می‌کنند. آنها با بازگو کردن این خوابها و با ادعاهای کاذب خود قوم مرا گمراه می‌کنند. من آنها را نفرستادم و مأمور نکردم و هیچ کمکی برای قوم من نیستند. من، خداوند چنین گفته‌ام.»

باری سنگین برای خداوند

33 خداوند به من گفت: «ای ارمیا اگر یک نفر از قوم من، یک نبی یا یک کاهن از تو بپرسد، پیام خداوند چیست؟ به او بگو، تو بار سنگینی برای خداوند هستی و او از شرّ تو خلاص خواهد شد. 34 اگر یک نفر دیگر از قوم من، یا یک نبی، یا یک کاهن همین کلمات را به کار ببرد و بگوید: «باری برای خداوند هستید،» من آن شخص و خانواده او را مجازات خواهم کرد. 35 در عوض، هرکس باید از دوستان و همسایگان خود بپرسد، «جواب خداوند چیست؟ خداوند چه گفته است؟» 36 بنابراین آنها نباید دیگر کلمات، «باری برای خداوند»، را به کار ببرند، چون اگر آن کلمات را به کار ببرند، کاری می‌کنم که پیام من واقعاً برایشان باری سنگین شود. مردم گفتار خدای خود- خداوند زنده و متعال- را دگرگون کرده‌اند. 37 ای ارمیا، از انبیا بپرس، پاسخ خداوند برای شما چه بود؟ خداوند چه گفته است؟ 38 اگر آنها از اطاعت من سر باز زنند و بگویند: باری برای خداوند» آنگاه به آنها بگو که 39 من حتماً آنها را به همراه شهری که به اجدادشان داده بودم، می‌گیرم و به جایی بسیار دور از حضور خودم خواهم انداخت. 40 من آنها را تا ابد رسوا و بی‌آبرو خواهم کرد.